

Динамичният свят, в който живеем, бързите промени, които наблюдаваме във всяка област на живота, няма как да не засегнат и личността, а от там и семейството.

Семейството- институция, най-малка общност, най-близките хора, сигурност, подкрепа, доверие, топлина, уют и в същото време проблеми, тревоги, грижи, отговорност, а за съжаление не рядко и страх, предателство, насилие, недоверие..... Да, това е семейството в различните му форми. Такова е било в миналото, такова е сега, това ще бъде и семейството на бъдещето- уж едно и също, а толкова различаващо се едно от друго.

Безспорен е факта, че в историческо развитие семейството се променя и подобно явление е нормално, защото и светогледа на човек се променя, променят се ценностите, потребностите. Цивилизацията се променя, къде за добро, къде за не толкова добро. Ако до преди няколко столетия, дори десетилетия, семейството се издигаше в култ, днес тази ценност е малко пренебрегната. Аз лично съм склонна да вярвам, че тези промени се дължат най-вече на технологичния прогрес. Защото човек се развива, напредва и усъвършенства. Но в негов плюс ли е това? Или непоправима грешка, дори, дано не звучи пресилено, но именно технологичния прогрес убива човека, унищожава го?!

Да, прекрасно е, че вече всичко се случва толкова бързо и лесно. Може би е прекрасно и, че жените във всяко едно отношение са равни с мъжете. Много е хубаво, че вече се предлагат услуги за гледане на деца и то от най-ранна възраст. А защо това да се случва само в рамките на детската градина и само в определени часове през деня, като вече можем да оставим детето си в модерния парти кът рано сутрин и да отидем да си го вземем чак когато се "наработим", независимо колко е късно.

Е, аз не искам да звуча консервативно и от редовете, които пиша да лъха черногледство и песимизъм, но не съм напълно съгласна с промените, които настъпват и с модерните функции, които приема семейството. Да, технологиите трябва да се развиват, човек също трябва да се усъвършенства, но защо, питам се аз, това трябва да се случва за сметка на най-скъпото, най-съкровено и истинското, а именно времето с близките и топлината и вниманието, което можем да получим и дадем на човека до себе си, на децата си, на семейството си. Защото в този динамичен свят, в стремежа си към кариера и усъвършенстване в непрестанното тичане и лутане в лабиринта на живота, сами не усещаме как времето минава неусетно, а ние изпускаме най-истинското удоволствие- да бъдем със семейството си.

Да, живота се променя, всичко еволюира и човек трябва да бъде в ритъм с тези промени, за да оцелее, за да може да може да справи с динамиката на ежедневието. Нормално е, че се лишаваме от едно за да спечелим друго. Точно това се наблюдава и в съвременния брак, съвременното семейство. За сметка на свободата си, на кариерата си и независимостта си, човек се лишава от ценността- брак, а за съжаление понякога дори от семейство. Защото такива са тенденциите днес- безбрачие, съвместно съжителство, семейни начала. Но аз вярвам, че това е само мода и като всяка такава ще отmine и нейното време.

Връщайки се назад във времето ще видим, че само до преди няколко десетилетия семейството беше едва ли не сакрална единица на обществото. Дори аз, за малката си възраст си спомням как се гледаше на “старите моми” и “ ергени”. Да не говорим, че не можеше и дума да става за деца, извън рамките на брака. Не, че ги е нямало, но те бяха различни. На тези деца се гледаше като на различни. Те бяха, едва ли не сочени с пръст. Ами техните майки?! Беше срамно, неморално, престъпно да имаш дете, ако не си в брак.

За радост на противниците на брака и в тон със съвременното, това консервативно и закостеняло мислене постепенно се разчупи. Днес не е проблем, не е неморално и незаконно да живееш под един покрив с някой, без да сте сключили брак. Не е осъдително да имаш дете извън брака, напротив модерно е, съвременно е. Аз лично не намирам нищо лошо и нередно в подобно съжителство. Та, нали най-важно е хората да се разбират, да бъдат щастливи заедно и в любов да отгледат децата си , а не е от толкова голямо значение какво пише в документите.

Но както всяко нещо и модерният брак е нож с две остриета. Държа да отбележа точно тук, че аз правя разлика между сватбата като церемония и брака- подписа, халката като отговорност. Не е нужно, ако двама души не искат да правят сватба, това да се случва. Но аз тълкувам абсолютното безбрачие, нежеланието да бъдеш в брачен съюз с човека, с който си решил да създадеш семейство като бягство от отговорността. Абсурдно е според мен расъждението на младите двойки и семейства днес, че те не сключват брак, за да може да избегнат цялата формалност и ангажираност около раздялата след време. Ето това е големият проблем на обществото днес. Това е абсурда на съвременното. Човешкото същество е съгласно да се натовари с безброй задачи , да се лута непрестанно в динамиката на ежедневието, да гради, да печели, да рискува здравето си в името на кариерата, но не е емоционално здраво и подготвено да поеме ангажимента на брака върху себе си.

Опитвам се да разбера за каква семейна хармония остава да говорим, щом днешното семейство прекарва нищожна част от времето си заедно. А от това най-много страдат децата. Те прекарват деня си с чужди хора- в детските градини, в училище, но жалко е когато не се използва и малкото време,което ежедневието ни предлага, за да бъдем със семейството си.

Такива са моите наблюдения за семейството и брака днес. Не искам да задъблявам, но не мога да не спомена свръх модерната форма на семейство днес, когато едно дете се отглежда от двама родители, те са двама бащи или две майки. Не е правилно да осъждаме такъв тип семейство, особено, ако детето се чувства добре и расте щастливо, но какъв пример получава то, къде е неговият модел на поведение.

От всичко казано до тук изниква големият въпрос какво да очакваме в бъдеще, какво ще бъде семейството на бъдещето. Не ми се иска да са мои наивни и романтични очаквания, но вярвам, че семейства ще има и в бъдеще и брак също ще има. Защото това, на което ставаме свидетели днес е мода, а тя идва и отминава. Семейството е най-старата и устойчива институция, за това вярвам, че тя ще издържи на динамиката на съвременното и ще просъществува в бъдеще.

Човек е създаден, за да дава и получава любов. Продължаването на рода е мисия на всеки един от нас. В природата ни е заложено да отглеждаме деца, да се грижим за тях и да продължим себе си. За това, независимо от изпитанията, на които съвременното подлага семейството, то ще устои и ще го има и в бъдеще с всичките си позитиви и негативи, ще го има и то точно в стандартния си вид, когато двама родители отглеждат децата си.

Нека всеки има свободата да реши дали да отглежда децата си в брак или извън брак,но водещ да бъде мотива да се запази семейството, да се съхрани семейната хармония, уважението и топлината. Нека всеки гради кариера и се развива в личен план, но да не забравя водещия мотив и стимула на живота- децата.